

at i et saadant Land er det — som Hr. Hansted rigtigt antydede — ganske naturligt de stærke Skuldre og de brede Pander, som det fornemmelig kommer an paa. Som Hr. Hansted ogsaa fuldkommen rigtigt antydede, er det netop, hvad vor Historie lærer os, at her i Danmark dør og henfryser og bortblæser hurtigt alt, hvad der ikke maaler fyrretyve Tommer over Brystet og tyve mellem Ørene. Jeg giver Pastor Hansted fuldstændig Ret i, at vi Stakler egentlig lever paa Bondens Naade ... det har jeg selv altid haft en levende Fornemmelse af.“

Der opstod ogsaa efter hendes Ord et Øjebliks forlegen Tavshed. Man var ikke ganske klar over, hvad der skulde optages som Alvor, og hvad som Ironi.

Kun Doktoren mærkede et Uvejr i Luften og fandt det raadeligst at bryde af, mens Legen endnu var god.

„Tør jeg saa bede Dem tage til Takke, mine Damer og Herrer.“

Man rejste sig og bød hinanden Velkomme.

Ogsaa Frøken Ragnhild og Emanuel mødtes og gav hinanden Haanden.